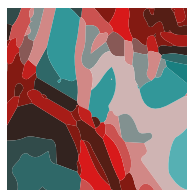
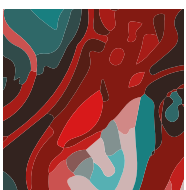

2

ŽURNÁL

PřeMostění 2019

#podivejsezbližka

5. 4. 2019

NAŠE SPOLEČNOST JE VZDĚLANÁ A MÁ TVŮRČÍ POTENCIÁL

Profesor Martin Hilský - pedagog, jazykovědec, shakespeareolog, držitel řádu britského impéria, materialista přes jídlo, který má za ženu vynikající kuchařku.

Je ještě nějaký autor, kterého jste překládal kromě Williama Shakespeara?

Ještě jsem přeložil Doktora Fausta od Marlowea, ale už nepřekládám po Shakespearovi. Nějakým způsobem nemohu, abych řekl pravdu. Takové zadání už nenajdu, pro mě je tohle výsostná věc. A vy víte, co dělá Shakespeare s řečí. To nemá

obdoby. Když bych ale měl ještě něco přeložit, rád bych se vrhl na nějaké jeho básně, ale nevím, co teď bude.

Právě píšu svoji vlastní knihu a také mívám spoustu veřejných přednášek, jako byla ta dnešní. Zároveň vycházejí další knihy, a na nich pracuji. Jakmile někdo, někde hraje můj překlad, jedu do divadla, kde mluvím s herci a dělám tuhle práci, kterou pokládám za svou povinnost, když mě divadelníci o to požádají. O všem s nimi mluvím.

Kdy jste se poprvé seznámil s prací Williama Shakespeara?

Jako dítě ve škole, kde jsem ještě nedokázal napsat jeho jméno. Bylo to divné a dlouhé jméno. Ta pravá divadelní zkušenost přišla, až když mi bylo jednadvacet let. Samozřejmě jako anglista jsem studoval jeho hry, ale to studium se nedá srovnat s pozdějším překládáním, protože poznání jeho díla bylo později mnohem hlubší, než bylo na univerzitě. Ta hra, která pro mě byla formativní, byl Hamlet, kterého jsem viděl v roce 64. Režiroval ho Jaromír Pleskot a Radovan Lukavský hrál Hamleta. Právě tehdy se to ve mně zrodilo.

Jak vy sám vidíte současný vztah mladé generace k literatuře?

Velmi dobře. Já vůbec nesdílím nářky lidí nad mladou generací. Jistě se takové nářky opakují, že je to generační věc. Sám vím, jak mladí lidé dokáží být inteligentní. Zároveň jim přeju, že mají teď tolik sebevědomí, než jsem mívál já se svou generací v jejich věku.

Jak mám hodně přednášek, přicházím do styku s mnoha mladými lidmi i mimo univerzity. Víím, že jistě nepotkávám všechny

mladé, ale ti, se kterými přijdu do kontaktu, jsou plní zájmu, chtějí poznat a jsou velmi tvůrčí. Já si myslím, že celá naše společnost je vzdělaná a má velký tvůrčí potenciál. Příkladem je tento festival a další.

Myslíte si, že všechno, co napsal Shakespeare, napsal Shakespeare?

Ano, ano. Samozřejmě u některých děl je spoluautorství. Třeba u MacBetha je to Middleton, u Tita Andronica je to pravděpodobně George Peele a u méně známé hry Dva šlechtici z Verony je spoluautor John Fletcher, který ještě spolu s Williamem napsali Jindřicha VIII. Ale nezastávám názor alternativního vlastnictví a nemyslím si, že Shakespeara napsal Marlowe, to pokládám za vyloučené. Ani si nemyslím, že by ho mohl psát Francis Bacon, to je naprosto vyloučené. Samozřejmě je problém, že se rukopisy ztratily a to, co máme, jsou pouhé rekonstrukce. A také vím, že pro mnoho lidí je těžké pochopit, jak ten člověk mohl napsat tolik děl a stvořit tolik postav. Je to opravdu mimořádný výkon. Já sám patřím k těm, kteří si myslí, a vždy si budu myslet, dokud mi někdo nedokáže opak, že to vše napsal on.

Když se podíváte zblízka na svůj oběd, co vidíte?

Slyším správně oběd? To si musím vybavit. Já vidím skvělou polévku mé ženy, která byla napůl z červené řepy a druhá půlka z jahodového pyré. Bylo to šíleně dobré a hlavně zdravé. Dále vidím báječný salát, který byl se zelím a jablky. V tomhle jsem velký materialista. Víte, moje žena je přírodně přes zeleninu a ovoce. Hlavní chod byla těstovina s úžasnou rajčatovou omáčkou. Bylo to úžasně pikantní, akorát jsem si nemohl dát pivo, protože jsem musel řídit auto, abych se sem dostal. To byl můj dnešní oběd.

-mh-

NEMÁM RÁDA VOLNO

Rozhovor s Evou Spoustovou - pedagožkou jevištní řeči pražské DAMU, dabérkou, lektorkou a porotkyní

Přemostění ses původně neměla zúčastnit jako lektorka semináře, ale pouze jako porotkyně. Jak se ti daří obě role skloubit?

Já jsem ráda, protože neumím odpočívat. Jsem vlastně trysko-myš. Dopadla jsem dnes ráno tak, že jsem se vzbudila o hodinu dřív a nastoupila do práce. Pak teprve jsem zjistila, že je ještě o hodinu míň, než je potřeba. (smích) Já nemám ráda chvíli, kdy mám volno. Takže pro mě úplně optimální.

Po vystudování DAMU jsi působila jako herečka v hradeckém divadle DRAK. Podstatnou část života jsi ale strávila za mikrofonem. Co tě přivedlo k dabingu?

Když jsme byli ve třetáku, tak Jana Altmannová, moje paní profesorka, pracovala v dabingu a potřebovali mladé hlasy. U dabingu obecně je s mladými hlasy vždy problém, protože děti rostou. Jana jim nabídla, že by nás mohli lehce zacvičit. Tak vzali dva ročníky a zkoušeli jsme na malých rolích, kde jsme měli třeba jednu větu. Ale u nás doma se to oslavovalo.

Máš nějaký dabing, na který vzpomínáš nejraději?

Paní režisérka, první, kdo mi uvěřil na velké role, se jmenovala Jarmila Beránková. Ona a Olga Valo, která se později stala mým osobním učitelem, v podstatě celoživotním, i pokud jde o režii a o úpravy dialogů, byly dvě velké dámy, které mi otevřely dabingový svět. Jim vlastně hodně vděčím za to, kým teď jsem. I pokud jde o práci s textem, o přemýšlení, jak fungují herci. První velká důležitá role pro mě byla: "Malá Romy, to jsem já, vždy úžasná a líbezná." Romy, princezna ve Willy Fogovi, kde hrál pan Preiss roli Willyho Foga. Pak jsem dělala v Chobotnici holčičku, která se jmenovala Paola Cattaniová, to bylo s Honzou Kanyzou, který mi dělal tatínka. Pak se postupně rozjela má

dabingová kariéra. Dát někomu velké role znamená uvěřit mu, že to zvládne. Asi má největší životní práce byl shakespeareovský cyklus právě s Olgou Valo. Díky ní jsem namluvila většinu velkých dívčích postav v Shakespeareovi. Asi největší rolí byla Julie, Ofelie v Hamletovi a Viola ve Večeru tříkrálovém. Byly to krásné práce. Přicházeli jsme do studia a uměli jsme text nazpaměť jako divadelní roli a pak už jsme jen hráli. Nebyl to ten dabing na první dobrou, na červenou, jako „zachraň se, kdo můžeš.“

Co je pro tebe při vedení semináře nejdůležitější?

Být těm lidem co nejvíc užitečná. To znamená, že nemám přesně danou strukturu semináře předem, spíš se objevují témata podle momentální potřeby. Zkrátka jak to vykrystalizuje, jaká témata vidím, že jsou k řešení. Nebo na co se zrovna uhodí. Jde vlastně o jakousi mozaiku, která se postupně doplňuje, kamínky postupně zapadají. Pro mě nejpodstatnější je, aby ti lidé pochopili, jak je důležité být ve svém těle, jak je důležité... Teď řeknu slovo, které normálně neříkám, kterému se ostentativně vyhýbám. Jak je důležité pocítově vědět, že jsem správně v situaci, ve které jsem, že tam mám být a že jsem kompetentní k tomu, abych tam byl. Že jsem nejsprávnější, v uvozovkách, osoba pro tu chvíli a pro ten čas.

Ty máš právě za sebou první setkání s frekventanty. Jak se ti pracovalo?

Já v tom nejsem moc důležitá. Důležitější je, jak se cítili oni.

Zeptám se jinak. Jaký máš zatím pocit z kolektivu, který se na semináři sešel?

On to ještě není kolektiv, protože se většinou neznají, jsou různorodí. Během hlasovky (tím, že neděláme situace, neřešíme

příliš dialogy, ale staráme se o techniku) nemají mnoho příležitostí se dostat do kontaktu tak, jako třeba při jiných seminářích. Nikdy nevíš, jak to dopadne. Ale já celkem nikdy neřeším nějaké vztahové trable. Baví mě práce s lidmi, jsem ráda, když se ptají a jsou otevření. Myslím, že si mohou porozumět různí lidé, kteří třeba vnímají věci jinak, když najdou způsob, jak si o nich říct, jak si o nich povídat.

Když se řekne amatérské divadlo, jaká první asociace se ti vybaví?

Naděnec. Já ty amatéry obdivuju. Od doby, co jsem se přesvědčila o tom, že něco jako amatérské divadlo existuje, protože já jsem to opravdu nevěděla.. (smích) Až do svého prvního Hronova jsem vůbec netušila, co to vlastně je za obrovský fenomén.

A jak je to dlouho, co jsi byla poprvé na Hronově?

Já si myslím, že tak šest, sedm let. Je to opravdu strašně pozdě. Asi kdybych to byla věděla dřív, tak jsem třeba aktivně hrála v amatérském spolku, nevím. Amatéři jsou pro mě lidé, kteří nelitují práce, energie, peněz, času. Co do toho investují ve světě, ve kterém žijeme, je v zásadě nepochopitelné. Já si toho strašně vážím.

Když se podíváš na svůj oběd zblízka, co vidíš?

Teď nic. Mám v lednici kimchi. Kimchi, přirozené kvašení, zelí, Mongolsko, Asie, antioxidanty, vitamín C. Ale nevím, jestli to je úplně oběd.

-mm-

BRÁNICE, PÁNEVNÍ DNO A SLOVA

Vcházím do velkého sálu a vidím jen prázdné židle, rozházené papíry a spoustu zvýrazňovačů. Zmateně se rozhlédnu. Hledám totiž frekventanty semináře Mluvíme Slova a jejich lektorku Evu Spoustovou. Odvážím se vyjít na jeviště a první, co mě praští do nosu, je zvláštní pach. Teprve pak se přede mnou otevírá pohled na seminaristy, sedící v kroužku na zemi, všichni mají sundané boty a Evička jim na chodidlech nahmatává prapodivné body. Nejprve jen přihlížím, než se odvážím přijít blíž a sledovat celou seanci zblízka. Po chvíli jsem již vtahována do děje. „No tak šup, sundej si taky boty,“ říká mi Evička. Nemám nic proti, zouvám se a přisedám do kroužku. Eva se ke mně skloní a třikrát mi zmáčkne chodidlo. „Tady, tady a tady,“ říká

přítom. „A teď se postav a tlač těmi body do podlahy.“ Vzápětí se mi uvolňují ramena. „Způsob, jakým stojíme, ovlivňuje naše dýchání a držení našeho těla,“ dovídám se. Když se všichni v kruhu nabaží zkoumání svých chodidel, lektorka vyhlašuje pauzu: „Umýt pracky!“

Po návratu si všichni sednou kolem stolu, lektorka vytahuje notebook a zapíná prezentaci. Le diaphragme, září na obrazovce. Bránice. Následuje krátká přednáška. Nejen o fungování již zmiňované bránice, ale i pánevního dna. Seminaristé si sami zkouší nahmatat, kde se bránice nachází. Blok o pánevním dnu doprovází Evičky hlasová imitace rodičích žen - křik totiž otevírá pánevní dno, proto je tak důležité k mluvení. Vše, co zažívám, sice jen vzdáleně připomíná něco, co byste očekávali od semináře zaměřeného na mluvené slovo, ale přesto do sebe všechno zapadá a dává smysl. Je to přeci právě naše tělo, které vytváří hlas a hlas pak vytváří samotné slovo.

Závěrem přichází na řadu zadání domácího úkolu. Jeden seminarista protestuje. „Tak to pojďte udělat hned,“ usmívá se lektorka. Zbývá deset minut do konce. Berou se do rukou papíry, sálem to začne šustit. Přízvuky. Zvýrazňovače brázdí papíry a vyznačují se slabiky. „Na se kašlem.“ „Hvizd je celej, hvizd je jedna slabika!“ Neuplyne ani pět minut a je hotovo. „Udělali jsme domácí úkol, jo!“ jásá Evička. Seminaristé se začínají balit. „Přijdete zítra s tělama?“ je poslední otázka, kterou slyším, když odcházím ze sálu.

Ještě nyní mi (a myslím, že i všem seminaristům) v hlavě zní ikonické: „Jafný?“

-mm-

TEXT JSEM DRAMATIZOVAL DESET LET

Rozhovor s Turnovským divadelním studiem

Jak dlouho inscenaci hraje a kolik máte za sebou repríz?

Členové týmu se neustále měnili, ale v tomhle složení máme zhruba rok od premiéry. Celkově jsme hráli třináctkrát.

Jak a kdy jste se rozhodli dramaticky zpracovat právě příběh Hanako?

Asi před dvaceti lety jsem přečetl předlohu od Františka Zborníka, která mě zaujala. A tak jsem ho kontaktoval a zeptal se, jestli bych ji mohl zdramatizovat.

Vycházel autor z legend?

Ne, celé je to čistě smyšlené. Na druhou stranu se v Japonsku podobných příběhů mohlo stát strašně moc. Tsunami, zemětřesení nebo hladovění pro ně byly úplně normální.

Proč se ve vaší inscenaci mísí stínohra, loutky, masky a živá hudba?

Text jsem dramatizoval asi deset let. Začal jsem a pak jsem to samozřejmě přepracovával a přepracovával. A prostě se mi líbí propojení všeho možného. Zároveň mi vyhovuje tenhle malý počet lidí. S třiceti lidmi bych to fakt hrát nechtěl.

Podívejte se zblízka na svůj oběd. Co vidíte?

My dneska ještě nejedli...

Tak včerejší oběd...

• Já měl ke všem jídlům párky. • Jé, já měla zapečený těstoviny s hráškem, mňam. • Já jen mekáč. • No a já nic neudržím, takže si nevzpomenu, ale asi nějaký jídlo.

-fs-

V BLUDIŠTI

Chce-li inscenace klást jakékoliv otázky a získávat si jimi divákovu aktivní pozornost, je to bezpochyby dobře. Problém nastává v okamžiku, kdy tyto otázky vyplývají z formy a nikoliv obsahu. Obzvláště pak není-li překážkou ani potenciál a šikovnost protagonistů. Příběh mladické Hanako nabízí poměrně přímočarý děj, který by klidně mohl být zpracován minimalističtěji, ale zato podobně vynalézavým (převážně výtvarným) jazykem.

Na nejvzdálenějším výběžku jednoho z japonských ostrovů stojí vesnička, žijící chtě nechtě v souladu s přírodou, jejíž obživou a současně hrozbou je oceán. Příběh o statečnosti a zbabělosti, strachu i obětavosti. Chvilími spíše o otcích, po nichž tu zůstávají děti, jakožto jejich odkaz. Tématem může být víra, naděje, ale i (u)smíření. Pohádkově

líbivá prostoduchost děje se komplikuje s turnovským převodem na jeviště, kde vzniká útržkovitě situační bludiště, utopené ve všemožných divadelních manýrech.

Otázkou zůstává, kdo by měl být cílovým publikem, neboť jeho prizmatem je potřeba věc vnímat. Smysl mi dává publikum dětské, protože to o dětech tak trochu je, a navíc je to tak trochu „tradiční“ vyprávěnka právě pro ně. Jenže co když se v inscenaci sám špatně orientuju a nedokážu v ní jasně číst? Neujasněnost mizanscény, dramaturgicky/koncepčně (nevhodné škrtněte) komplikovaný klíč k výstavbě narativu a přemíra prostředků. Průběžně jsem nucen rozeznávat části rozehrávané vyprávěcí, postavami, postavami v maskách, posléze a souběžně loutkami a ještě jednou dokola, v různých variacích. Zvraty jsou nadbytečně rekapitulovány, namísto aby podpořily hůře pochopitelnější motivy. Jeden rámec proniká do druhého a komplikuje jinak dobře nastavenou myšlenku. Veškerá stylizace, která se významově a chaoticky neustále proměňuje, mě odvádí od toho hlavního – sdělení. Nesourodost většiny složek dovršuje malá preciznost v práci s loutkou, natož pak maskou, která spíše mate, než dává jednoznačné odpovědi na význam nebo pojetí postav (a vůbec jejich rozlišení).

Zřejmě dokážu rozšifrovat, co mělo být záměrem, ale bohužel to nenacházím na jevišti, protože se prázdně deklamuje, ale málo jedná. Postrádám dílčí motivace a jsem otravován otázkami jako: pro koho se tedy hraje, o čem se primárně hraje a proč zrovna takto? Zatěžkanost inscenace nápady a vzájemně kontraproduktivními prostředky bohužel nezachrání ani kvality hudební a výtvarné. Možná, že právě tohle by byla cesta... méně trnitější.

Lukáš K.

• „Celkem mě mrzelo, že se některé věci úplně nedohrály. Například jak tam měli masky, které táhly odshora dolů a já jsem byla opravdu napjatá, co se bude dít dál a ono nic. „ • „Největší věc, která mi na představení vadila, je to, že inscenace byla dost dlouhá a táhlá. Dokážu si představit, že by byla z poloviny tak dlouhá a užiju si ji mnohem víc.“ •

TÉMA JSME HODNĚ ŘEŠILI

Rozhovor se souborem Tvoje bába

Proč jste si vybrali prostor kasáren?

No vlastně se jedná se o kasárny, které tu stály už v době druhé světové války, tedy v době, kdy se náš příběh odehrává. Prostor projde rekonstrukcí a budou se zde odehrávat různé kulturní akce a naše představení je první z nich. A samozřejmě se nám hodilo, že tu můžeme malovat po stěnách.

Proč jste si z redaktorů časopisu Vedem vybrali právě příběh Hanuše Hachenburga?

Hanuš psal básně, ze kterých vlastně později vznikla básnická sbírka Hned vedle bílá barva mráčků. Tuhle sbírku nám Pavel přinesl, my jsme si ji přečetli a začali jsme na tom pracovat. Taky je to mimo jiné Pavlova bakalářská práce.

Jak si Pavel nechal do své bakalářské práce zasahovat? Popřípadě konzultoval ji s někým?

Já si myslím, že si do inscenace nechal zasahovat dost, on Pavel dbá na proces tvorby. O spoustě věcí jsme mluvili a celkově jsme téma hodně řešili. Dokonce jsme byli i v Terezíně. Plno věcí jsme „stavěli“ sami a Pavel to potom „čistil“ a „tajmoval“. Potom ke konci si to Pavel režírně přímo řídil, co jak chce.

Když se podíváte zblízka na svůj oběd. Co vidíte?

Speciální toust s hermelínem, cibulkou, prostě přemostění skvost.

-SS-

ZLEM KRÁSU

V prachem zanesených kasárnách jeden malý příběh, zrovna tak malý, - jak ten chór, těch 30 000. Tragických příběhů z druhé světové války je nespočet, což dokazuje hojnost jejich inscenování na divadelních přehlídkách. Příběh židovského chlapce Hanuše Hachenburga zpracovaný souborem Tvoje bába se ale hlavně pro své minimalistické pojetí zaryje pod kůži velmi silně.

Oprýskané stěny, bez kulis, sami. Devítičlenný soubor přinesl mnoho otázek, kteří si mnozí z nás nekladou poprvé, jako jak se takové zlo vůbec mohlo stát? Jenže Poem macht frei nabízí také otázky úplně nové. Jak mohla dát prohnitá půda terezínského tábora vzniknout krásné poezii jednoho malého kluka? Kolik vnitřní síly a touhy po poznání v sobě museli terezínští chlapci mít, když založili časopis Vedem...?

Inszenace v režii Pavla Skály nám kromě Hanušova příběhu ukazuje, co se stane, když citlivě použijete těžká slova básní narvaných vztekem i smutkem a prostě je hodíte na diváka. Bez balastu a zbytečných pohybových nadstaveb. Prostě tak: příběh, slova, poezie. A hutné ticho po odchodu všech herců, ve kterém se divákovi ani nechce tleskat, protože tu není nic k oslavě. A tak stojí ve svém mlčení, mezi zdmi, na které za celou dobu přibýlo jen pár údajů o Hanušovi a šoa jako takovém. A s myšlenkou na Hanušovu smrt v tak mladém věku si pořád opakuje: jak mohlo v židovském chlapci ze sirotčince v tak hanebném prostředí vyrůst něco tak krásného?

Barbora S.

• „To představení mi přišlo silné už jenom výběrem tématu.“ • „Líbilo se mi rozvěšení papírků.“ • „Když jsem viděl to prostředí, ve kterém se hrálo, čekal jsem, že se tam budou válet po zemi. Nakonec to bylo takové sterilizované, což mě trochu mrzí. Jinak inscenace byla dobrá.“ • „Tahle tematika je už taková běžná a častá, že už nepřinese nic nového.“ • „Po tomhle představení jsem se musela půl hodiny nad tou hrou pořádně zamyslet.“ • „Bylo to moc silné téma, které bylo krásně podněcováno i tím prostředím kasáren.“ • „Nechalo to ve mně velice velkou katarzi, mám ještě teď zpocené dlaně. A musím na to pořád myslet.“ • „Dokonalé to bylo, miluji to, žiju pro to.“

ZAJÍMAJÍ NÁS MÉDIA

Rozhovor se souborem KUK!/KUK-U-ŘICE

Máte poměrně nezvyklou scénu – takovou obrácenou arénu. Jak to vzniklo?

Prvotním nápadem byla myšlenka, že na různých místech se budou dít různé věci – kancelář, rodina Povondrových, světový pohled a projekce. Samozřejmě tam byly i ostatní věci. Zároveň jsme měli ještě nápady ohledně zmenšování prostoru a „utlačování“ publika, to jsme ale zavrhlí, jelikož už teď měli lidé problém se sledováním děje.

Proč zrovna ta „nudná povinná četba“ Válka s mloky?

Téma této knihy je hodně aktuální. Původně jsme prostě chtěli nějakou hru ohledně ovládnutí médií, fake news a podobně. Na základě toho jsme hledali nějaký příběh, který by pracoval s vnějším vlivem na lidi a reakcí médií. Z toho nám právě vyšla Válka s Mloky, která to vystihuje.

Podívejte se zblízka na svůj oběd. Co vidíte?

- 1: Chleba.
- 2: Věc, která ukojí mou primární touhu.
- 1: Chleba.
- 3: Zeleninu.
- 1: Pořád chleba.
- 4: Dávku energie, kterou budu fakt, fakt, fakt, fakt potřebovat.
- 1: Já vidím pořád chleba.

-rk-

PO STOPÁCH KUK-U-ŘICE

Soubor KUK!/Kuk-u-řice se pro svou svou letošní inscenaci inspiroval Čapkovou Válkou s mloky a po svém ukázal, proč má cenu z předlohy vycházet. Jevišťe je rozděleno do více hracích plánů, přičemž divák je usazen do jeho středu. To nás mělo patrně zanechat „v centru dění“ a nakonec zapojit do přicházejícího konce světa. Jedna strana funguje jako prostor pro promítací plátno (televizní vysílání), další představují byt „obyčejné“ rodinky, Bondyho kancelář a další. Zajímavý, ale bez lepšího technického zázemí (otáčecí židle) spíš neproveditelný plán. Ve značné míře totiž celé „naše okolí“ v inscenaci propojené není, a divák tak po chvíli ustavičného zvedání a otáčení ztrácí pozornost a představení přetváří ve formát rozhlasové hry.

Herci po celou dobu inscenace neztrácejí energii, což zřejmě bude jejich největší předností. Gradace komičtější laděných scén je sympatická, ale obecně by inscenaci prospělo text rázněji zkrátit, aby divák nezapomínal, o čem vlastně hrají. Nicméně je sympatické a žádoucí, aby se mladí divadelníci nebáli zpracovávat náročnější témata a vztahovat je k dnešku, čehož se soubor rozhodně nebojí (stačí vzpomenout ložskou Gertu S., ačkoli v lehce jiném složení).

Naopak důvody, proč inscenace ztrácí na „šťávě“, je ohromné přehlacení přebytečnými rekvizitami (starověký počítač, množství stolů), což dokázala i chvíle, kdy nám ve vánoční atmosféře málem vzplanul stůl. Navíc: proč některé přeměny vidět máme a některé ne?

Nabízí se otázka, zda nebude inscenaci každé jeviště příliš malé a zda na tolik rekvizit nepotřebují kamion menší velikosti – a jestli by si herci, už tak naložení extrémním množstvím textu, pohybů a hlavně všelijakých převleků, nezasloužili trochu odlehčit. Vycházím-li z jejich vlastní anotace: co je tedy ono avizované aktuální z Čapkovy díla a co přesně kolem sebe máme pečlivěji sledovat?

Barbora S.

• „Hodně se mi to líbilo, byl to přesně můj typ představení“ • „Líbilo se mi, jak jsme byli v centru dění“ • „Vtipy mi přišly na stejném principu“ • „Byl jsem zmatenější od začátku do konce“ •

PODÍVEJ SE NA MOST ZBLÍZKA

Podívejte se na Most zblíz... teda z dálky. Stejně jako malíř musí poodstoupit, aby zhodnotil své tahy štětcem, je dobré občas vystoupit z šedivých ulic a podívat se na město z ptačí perspektivy. Proč se Most tolik liší od jiných sídel a jaký na to měla vliv doba ve které vznikl? Poslechněte si krátký komentář architekta Víta Holého na střeše 5. nejvyšší budovy v republice.

V SOBOTU 6. 4. 2019 OD 13:30 A OD 14:00.

OMEZENÝ POČET MÍST, ÚČAST SI MŮŽETE REZERVOVAT NA BARU.

SOUTĚŽ

Jak jistě víte, vyhlásili jsme soutěž se zadáním „podívej se na svůj život zblízka, a napiš nám, co vidíš“

VÝHERCI

„Co vidím, když se na svůj život podívám zblízka? Vidím cestu, po které právě jdu. Vidím své křižovatky před sebou i za sebou. Svá rozhodnutí ať ta dobrá nebo špatná. Vidím představení, u kterého doufám, že ještě není v půlce“.

Ten, co miluje Milana Hábla

Vidím křídla vážky
Časté srážky
Toulání a pokání
Svaly mládí co mě svádí
Kytku v květu, kámen v lomu a nedokončenou větu
Lásku
Vidím lásku podmíněnou
Sovu v mlze zahalenou
Vidím sebe, jak zadek mi zebe
Vidím rosu, zobáky kosů
Vidím slunce... Tak jsme došli babi

Oliverova máma

Výherci si mohou své knihy vyzvednout na baru. Všem výhercům srdečně gratulujeme

Vaše redakce

ŽE JÁ JSEM SI S PŘEDMĚTY A TEKUTINAMI VÍCE NEHRÁL!

Málokdy se mi poštěstí, že vidím na přehlídce amatérského divadla čirou teatrologickou – a přitom diváckou - radost. Tu mi způsobil Láďa Karda. Chránělec UNESCO na scéně za stolem, málokdy pod ním (však likéry jím vypité mají jen 18 procent, Borovička byla výjimkou), předvedl možnosti chráněného českého loutkářství v plné své kráse, s ironií; v hyperbolické mnohoznačnosti a bohatosti ukázal, čeho loutky jsou schopny (či spíše neschopny – když drahocenné dřevo loutkář jen tak zahodí, když si předtím „poalpoval“ ruce, aby ho ochránil).

Na Kardovo představení jsem v nahodile dobré víře vzal s sebou svého milého kolegu činoherce z Městského divadla v Mostě, aby zakusil, zač je toho alterna, když on je „jen“ konzervat(ivcem)oristou. Seděl v řadě přede mnou a stále se smál. Téměř hurónsky (ale krabičku cigaret na scénu nehodil – no jo, vždyť nekouří, to jsem musel já – a z Jeníčkovy Winstonky jsem měl o to větší radost). Bylo milým těšením, že divadelní sféry se mohou propojovat, že amatéři a profesionálové k sobě mohou promlouvat (vím to dávno, ale potvrzení je přeci jen podpůrné), že loutky a jejich jednání kašpárkovské (tedy v Kardově provedení kašpárkovsko-čertovsko-starostovském) se může živě propojovat s vytouženým dramatickým jednáním činoherce. Že oba světy si mohou rozumět a porozumět. Přestože jsou na první pohled tolik odlišné. – Ví jen Láďa Karda, jak probíhá jeho vlastní příprava na představení – a ví jen onen činoherec, který jej pozoroval, že po této přípravě by své představení neoddehrál – neb k tomu potřebuje úplně jiné inscenační, herecké a zvláště pak fyzické prostředky.

Performer/loutkář Karda dokázal publikum zaujmout v každé vteřině, improvizovat dokázal s hravostí (až bychom to do něj ani neřekli), po celou dobu v tomto svém sólovýstupu dokázal držet především napětí, které přes drobné rozpaky okolo scény s otáčením pexesa dokázal dovést do pointy s rozbitou kytarou... Variace na loutkářství (a přitom loutkářství samotné) se sice rozpouštěla(o) trochu v barevnosti rozlitého alkoholu, tempo sláblo, nicméně motor až do cíle své diváky hrál a přes mnoho tušených pokut dovedl. Nechť je mu noc dnešní lehká!

Zdeněk Janál

PROGRAM

SOUTĚŽ

PÁTEK 5. DUBNA 2019

14.00 – 14.40 (Velký sál)

MLADIVADLO ZUŠ LITOMĚŘICE – INSTITUT

15.15 – 15.35 (Velký sál)

JAK – ŠIFRA, KTEROU SE JAPONCŮM NIKDY NEPODAŘILO ROZLUŠTIT

16.15 – 17.15 (Malý sál)

DISKUSE (MLADIVADLO, JAK)

17.30 – 18.30 (Velký sál)

DS SCÉNA KRALUPY – JÁ MĚLA HEZKEJ ŽIVOT

19.30 – 20.30 (Velký sál)

SLÚCHADLO (SK) – MY DETI ZO STANICE ZOO (inspirativní)

21.00 – 22.05 (Velký sál)

DS POHODA HRÁDEK NAD NISOU – HAPRDÁNS

22.30 – 23.30 (Malý sál)

DISKUSE (DS SCÉNA KRALUPY, DS POHODA)

Podívej se na svůj život zblízka a napiš nám, co vidíš. Nejzajímavější a nejoriginálnější odpovědi zveřejníme. Autoři získají knihu dle vlastního výběru od sponzorů Přemostění.

Své příspěvky odevzdej na baru nebo zašli na redakční e-mail premo.redakce@seznam.cz

ČESKOSLOVENSKÉ LOUTKY VYLOUČILI Z UNESCO

Nečekaná návštěva delegace z UNESCO skončila diplomatickým incidentem. Zástupci mezinárodní organizace přijeli na Přemostění prověřit kvalitu československého loutkoherectví, které na přehlídce reprezentoval nechvalně neznámý Láďa Karda. Po zhlédnutí nočního, takzvané inspirativního představení ale odjížděli z Mostu rozčilení. „To si vypije,“ hrozili pražskému herci, jako by na vlastní oči neviděli, že si to vypil už při představení. „To nebylo loutkoherectví, ale loutk-ožerectví,“ rozčiloval se jeden z členů delegace. Československé loutkáře tak čeká okamžité vyloučení z UNESCO.

TRENDY

Jeníček doporučuje být v pohodě.

Pavel Skála doporučuje Dwayne the rock Johnsona.

Lukáš Křížek doporučuje bábovku Barbory Schneiderové.

Mloci doporučují zamířit do stanice ZOO.

Martin Hilský doporučuje číst Hamleta, třeba i vícekrát.

ŠOK: PŘEHLÍDKA HACKENUTA!

Jako nečekaná tsunami zasáhl Přemostění útok neznámého hackena, vystupujícího pod přezdívkou Modrý Kocour. Pod rouškou tmy instaloval do operačních systémů nic netušících diváků trojskou rybu, která je nakazila virem ospalosti a únavy. V pokusu o phishing pokračoval drzý útočník i při rozborovém semináři, kde přesvědčoval publikum, že má klíč k inscenaci, a požadoval za něj výkupné v blitcoinech. Porota ale na hackena nasadila svůj antivirový program KillerWheat a hrozbu definitivně zažehnila.

KONTAKTY NA ORGANIZÁTORY

Pavel Skála - 774 162 298, Bára Gréeová - 777 668 693, Jan Dinstpír - 739 020 691

Ústecký kraj

FINANCOVÁNO Z DOTACE POSKYTNUTÉ
STATUTÁRNÍM MĚSTEM MOST

